

ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΗ

για την παράδοση χρήσης ονομασίας ΕΛΙΑ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ και ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES

A. Προέλευση του όρου ΚΑΛΑΜΑΤΑ.

Η Ελιά Καλαμάτας είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την πρωτεύουσα της Μεσσηνίας, πόλη της Καλαμάτας ως τόπο καλλιέργειας και τυποποίησης, τόσο στην υπόληψη Διεθνών Αρχών, όσο και των καταναλωτών παγκοσμίως.

Από την αναφορά στην πόλη Καλαμαί ή Καλαμάτα, προέρχεται και το παραδοσιακό όνομα της ποικιλίας ΚΑΛΑΜΩΝ και το συνώνυμο ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΗ.

Δυο ακόμα ευρωπαϊκά προϊόντα είναι καταχωρισμένα με την ονομασία της πόλης ΚΑΛΑΜΑΤΑ:

- ✓ «Καλαμάτα» ελαιόλαδο από ποικιλία ελιάς «Koroneiki» ΠΟΠ (Αρ. Πρωτ. PDO-GR-0037) και
- ✓ «Ούζο Καλαμάτας» ΠΓΕ (Αρ. Πρωτ. PGI-GR-01840),

Με την ονομασία πόλης ΚΑΛΑΜΑΤΑ προσδιορίζονται και άλλα παραδοσιακά προϊόντα όπως «σύκα Καλαμάτας», «σταφίδα Καλαμάτας», «πατάτα Καλαμάτας», «παστέλι Καλαμάτας», «σύγκλινο Καλαμάτας» προσφέροντας σημαντικά οφέλη τόσο στον τουρισμό όσο και στην αγροτική οικονομία της περιοχής.

Παράδοση.

Για να χαρακτηριστεί ένα προϊόν ως ΠΟΠ, θα πρέπει αποδεδειγμένα να είναι παραδοσιακό προϊόν συγκεκριμένης γεωγραφικής προέλευσης. Ο Ευρωπαϊκός Κανονισμός 1151/12¹, Άρθρο 3 ορίζει ως «παραδοσιακό» κάτι που αποδεδειγμένα χρησιμοποιείται για περίοδο που επιτρέπει τη μετάδοση μεταξύ γενεών (τουλάχιστον 30 έτη), όπως ακριβώς η παραδοσιακή «ΕΛΙΑ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ» ή «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES» στα Αγγλικά.

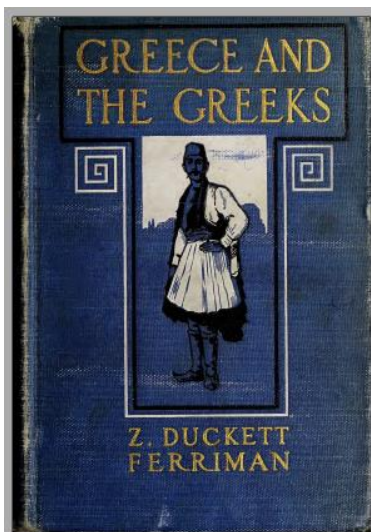
Ο όρος «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES», δηλαδή ελιά Καλαμάτας στα Ελληνικά, χρησιμοποιείται παραδοσιακά μόνο στην περιοχή της Μεσσηνίας (και πουθενά αλλού τόσο στην Ελλάδα όσο και στον κόσμο ολόκληρο) από το **1900**. Η αναγκαιότητα χρήσης του όρου «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES», προέκυψε λόγω των εξαγωγών από το λιμάνι της Καλαμάτας και έγινε γνωστός λόγω των Μεσσήνιων παραγωγών, Μεσσήνιων τυποποιητών, Μεσσήνιων εξαγωγέων και Μεσσήνιων ομογενών εφόσον την εποχή εκείνη **μόνο** στην περιοχή Μεσσηνίας υπήρχε παραγωγή του προϊόντος αυτού και παραδοσιακά το προϊόν έπαιρνε την ονομασία του τόπου παραγωγής.

Ειδικότερα:

A. Έτος 1910

Στην έκδοση “GREECE AND THE GREEKS” του Z. Duckett Ferriman, ξεκάθαρα ο συγγραφέας προσδιορίζει την **Μεσσηνιακή ελιά γνωστή ως «Kalamata olive»** ως ανώτερη κάθε άλλης, αποδίδοντας το μυστικό στον ίδιο τον καρπό που φύεται στην περιοχή. Αντιθέτως, το Αγρίνιον ήταν γνωστό την εποχή εκείνη για τα φρούτα και καπνό, ενώ το Μεσολόγγι για το ρύζι. Αυταπόδεικτη λοιπόν τόσο η εντοπιότητα όσο και η ονομασία που αργότερα δικαίως καταχωρίστηκε ως τοπικό Μεσσηνιακό ΠΟΠ. Ο όρος «Καλαμάτα» και στα αγγλικά «Kalamata» αποτελεί σαφώς ονομασία προέλευσης και όχι ονομασία ποικιλίας ελιάς.

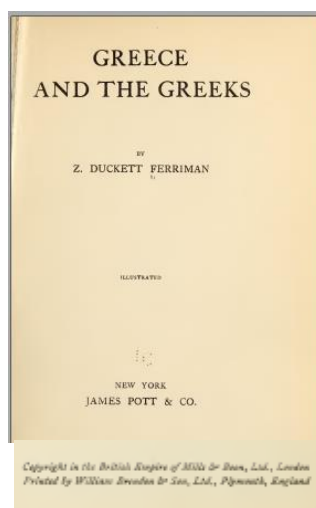
¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EL/TXT/?uri=CELEX:32012R1151>

12 HOME LIFE IN HELLAS

with intervals of darkness, illumined in our own times by the heroism and the tragedy of Parga, of Suli, of Mesolonghi.

The physical structure of Western Greece forbids social and economic development. The high relief, mountains holding no soil, a coast falling steep to the sea, harbourless, affording no foothold for man save in one or two malarious patches, and the swampy character of the valleys impose on the country a thin population. In the hollow that holds the lakes of Agriion are grown fruit and tobacco—the latter of the finest quality and the most important product in that region. In the lagoons round Mesolonghi the rice-fields afford employment to one section of the inhabitants and the fishery to another. The fish of the Gulf of Lepanto are larger and of better quality than those of Piræus, and a speciality of Mesolonghi is *botargo*, a preparation of fish-roe and a high-priced luxury. These are the only two centres of any account. Turning to Eastern Greece, we find the fertile plains of Thessaly, Lamia, and Boeotia, the mines of Lavrion and Eubœa, the latter practically a part of the mainland. A swing-bridge spans the narrow Euripos, with its alternating current, which so sorely puzzled Aristotle and still awaits a satisfactory explanation. After crossing it we scarcely realise that we have left the continent or that these land-locked tranquil waters are a part of the sea. They afford a secure anchorage for many a mile, and taken together

16 HOME LIFE IN HELLAS

pasture and grain. The summer showers of the Peloponnesus are a feature which make it distinct from the generally rainless summers of Northern Greece. The mountains are high enough to catch and condense the watery vapours from the sea, and also to hold their snows until the dog days, when they descend to the valleys as fertilising streams. Thus there is no dry fallow time as in the north. With such physical environment the produce of the soil is naturally more varied than in the rest of Greece. The fastidious currant vine thrives only in the Peloponnesus and the neighbouring island of Zante. The 3700 acres of Greek soil devoted to the cultivation of the orange are likewise in the Peloponnesus. The connoisseur of the orange may like to know that the Messenian fruit is noted for its luscious and juicy qualities, whilst that of Sparta claims priority for its fragrance and delicious flavour. There are 490 square miles of vineyards in Greece, a large proportion of which are in the islands and the Peloponnesus, but the finest vines the country grows are indisputably those of Achaia, where alone the vinticulturists have succeeded in producing a champagne.¹ Greece is pre-eminently the habitat of the olive. The groves cover an area of 675 square miles, much of which is on islands, but the greater portion in the Peloponnesus. The olives of the Messenian plain known as *Kalamata*

¹ Since writing the above I am informed that Tripolitza also produces a sparkling wine.

PREFACE

THE Author takes this opportunity to acknowledge the kind courtesy of the Director of the British School at Athens, who allowed him to use the school library during his stay. For much information concerning Folk-lore he is indebted to Sir Rennell Rodd's *Customs and Lore of Modern Greece*, to Dr. Bernhard Schmidt's *Das Volksleben der Neugriechen*, and indirectly to the sidelights thrown on the subject by the collections of Greek Folk-songs of Fauriel, Passow, and G. F. Abbott. The account of Naxos and Santorin was written before he had seen Mr. W. Miller's *Latins of the Levant*, otherwise he would have been able to make a better use of his opportunities. That work, the outcome of laborious research in a rather obscure but fascinating field, has revealed much that he longed to know on a subject that has had a special attraction for him since his first visit to the Cyclades many years ago.

Z. D. F.

MINETV, MALMESBURY,
July 27th, 1910.

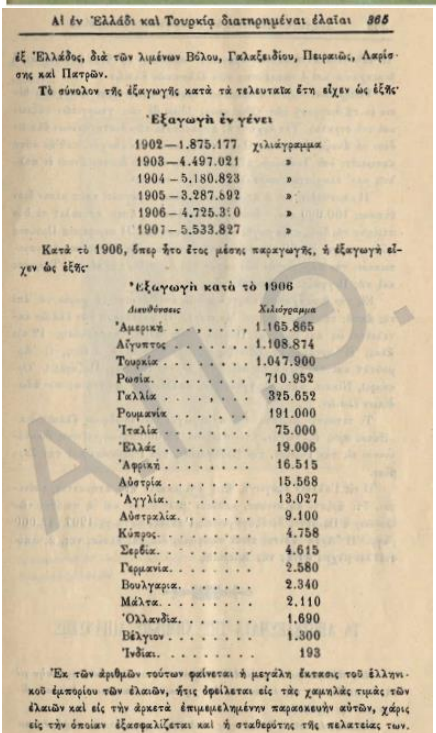
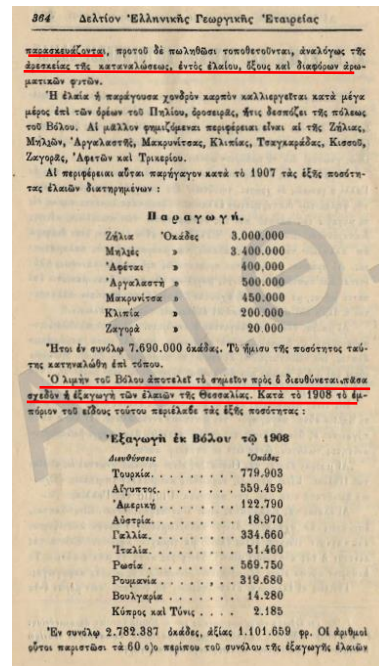
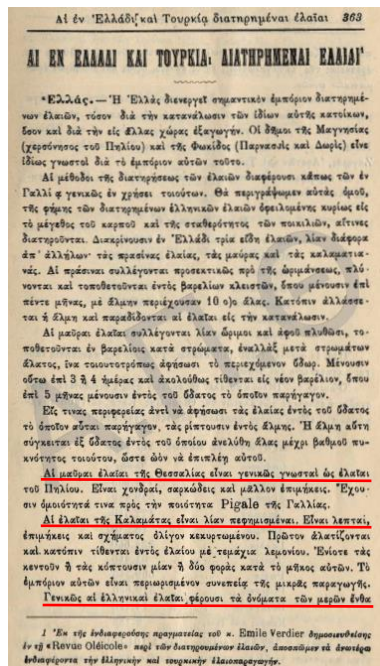
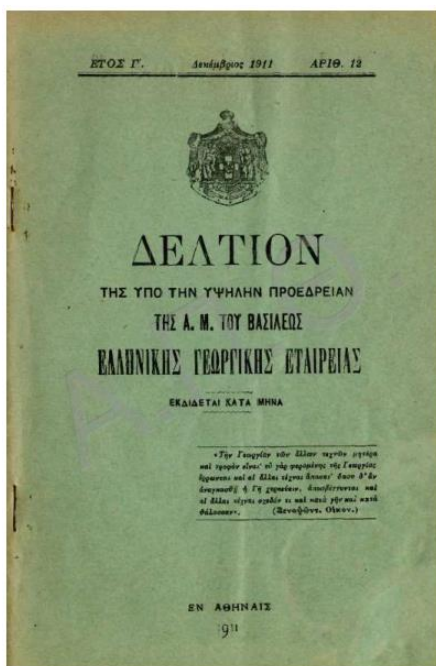
THE GREEK MAINLAND 17

olives are incomparably superior to any others. They are easily distinguished by their slender pointed shape and rich brown-purple hue. There is said to be a secret in their preparation, but the fruit itself is no doubt the essence of the secret. They command a good price as a table delicacy, and indeed there are no others in the world to equal them, so far as the experience of the writer goes. The taste for olives, like that for caviare, is said to be an acquired one, and in so far as concerns the green Spanish variety, known in England as *Aceitunas de la Reina*, the statement is admissible; but that harsh and acrid product bears no relation to the delicate texture and suave yet piquant flavour of the fruit of *Kalamata*. The connoisseur who has not tasted the latter does not know what the olive can be. *Messenia*, too, is the only region in Greece where the date ripens, a distinction it shares with only one other spot on European soil, Elche, in Southern Spain. Though Sparta cannot boast of the date, she is justly proud of her peaches, which are as excellent as they are abundant. The sojourner on the banks of the Eurotas can indulge in that delicious fruit to his heart's content without remorse for violence done to his purse. *Messenia*, on the other hand, scores a triumph in figs, which are larger and more luscious than elsewhere, and as they ripen considerably earlier than in other regions and are the first to come on the market, they secure a handsome return to the growers.

B. Έτος 1911.

Στο ΔΕΛΤΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ, έκδοση Δεκεμβρίου 1911, στις σελίδες 363-365 αναφέρει πως

- Γενικώς αι ελληνικά ελαία φέρουσι τα ονόματα των μερών ένθα παρασκευάζονται. [έτσι οι ελιές της Καλαμάτας ονοματίστηκαν *Kalamata olives* όπαν εξαγονταν].
- Σαφές καθίσταται πως «αι ελαία της Καλαμάτας είναι λίαν πεφημισμένοι».
- Ο λημής του Βόλου αποτελεί το σημείον προς ό διευθύνεται πάσα σχεδόν η εξαγωγή των ελαιών της Θεσσαλίας. [Δεν έστελναν λοιπόν τις ελιές τους από την Θεσσαλία στην καλαμάτα ώστε να αζάγονται ως *KALAMATA OLIVES*].
- Αι μαύραι ελαία της Θεσσαλίας είναι γενικώς γνωστές ως ελαία του Πηλίου.

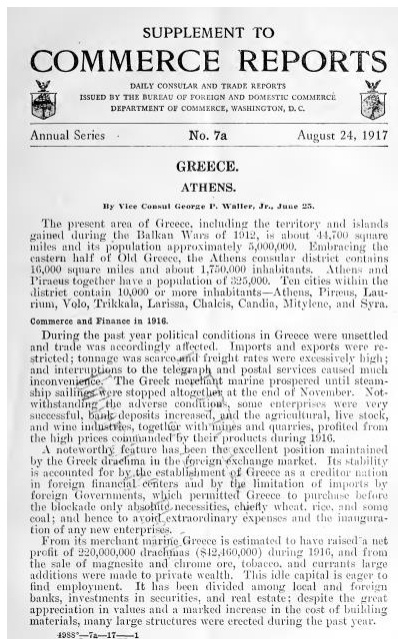

Γ. Έτος 1917.

Το Τμήμα Εμπορίου των ΗΠΑ, αναφέρουν την Καλαμάτα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη ως βασικά λιμάνια διακίνησης Ελληνικών προϊόντων προς ΗΠΑ. Όμως, «**Kalamata**» olives προέρχονταν μόνο από την Μεσσηνία όπως επικυρώνεται και από τα (Α) και (Β) ανωτέρω. Παρασκευάζονται σε ελαιόλαδο ή άλμη και εξαγονταν από το λιμάνι της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ προς ΗΠΑ.

Αξιοπερίεργο και πολύ ακριβό θα ήταν η διακίνηση επιτραπέζιας ελιάς της περιοχής Αιτωλοακαρνανίας από την πόλη της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ αντί της κοντινής ΠΑΤΡΑΣ.

Είναι σαφές πλέον από τα κείμενα πως για την περιοχή ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ (**KALAMATA AGENCY**), “Kalamata olives are the only kind exported, preserved either in salt brine or in olive oil”, δηλαδή, πως στις ΗΠΑ από την Καλαμάτα εξαγονταν μόνο ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES (και όχι από άλλη περιοχή της Ελλάδος).

10 SUPPLEMENT TO COMMERCE REPORTS.

KALAMATA AGENCY.
By Consular Agent Sothris Carapateas, July 11.

The foreign trade of Kalamata decreased during 1916, its exports amounting to \$2,100,360, compared with \$3,908,290 in 1915, and its imports to \$339,000, against \$810,995 in 1915. The decline in exports is more than accounted for by the smaller currant and fig crops; the cessation of olive-oil exports in December, 1916, owing to the blockade of Old Greece; and the restrictions hindering shipments to European markets. Imports were less because of uncertainty in communication and in securing import permits, as well as scarcity of tonnage. This gave rise to a great demand and enabled merchants to dispose at good prices of stocks that normally would have been unsalable. Consequently, the total deposits in Kalamata banks at the close of 1916 exceeded those at the end of 1915 by about \$300,000.

Exports to the United States during 1916 were valued at \$374,163, or 18 per cent of the total exports; imports from that country, consisting chiefly of coffee, rice, staves, sugar, wheat, and flour, amounted to \$222,660, or 67 per cent of the total imports.

Four hundred and twenty steamers of 115,650 tons and 211 sailing vessels of 9,550 tons cleared from the port of Kalamata during 1916. The total was 125,000 tons, against 125,076 tons in 1915 and 526,471 tons in 1914. The figures for 1916 include 327 clearings of two small steamers, *Lucia* and *Irene*, each of about 50 tons.

The Currant Market.

11 GREECE—ATHENS.

The amounts shipped, in pounds, to the leading markets in 1916, with the 1915 figures in parentheses, follow: Egypt, 291,670 (676,347); Great Britain, 717,170 (5,957,331); Roumania, 9,470 (1,503,789); and the United States, 1,072,257 (3,175,374); total, 2,090,537 (27,111,467, including also Bulgaria, 3,855; India, 42,269; Italy, 1,391,925; the Netherlands, 14,311,470; Russia, 24,208; and other countries, 14,775).

Olives and Olive Oil.—Alcohol and Jelly.

The olive crop for 1916 was better in both quantity and quality than that of 1915, the production being 45,000,000 and 38,000,000 pounds, respectively. The green olives are used entirely for the production of oil, and only a very small amount is consumed locally. The yield of black olives for 1916 amounted to about 425,000 pounds; these, known also as *Kalamata olives*, are the only kind exported, preserved either in salt brine or in olive oil. Their average f. o. b. steamer price for 1916 was \$0.55 per gallon in brine and \$0.95 per gallon in oil.

The oil produced from the green olives in 1916 was about 1,120,000 gallons, against 800,000 gallons in 1915. Its average f. o. b. steamer price was \$1.30 per gallon for the first quality (filtered) and \$1.10 per gallon for the second quality.

The United States took practically all the olive oil exported from Kalamata in 1916; of the total, 121,705 gallons, 120,581 were sent there and 1,124 to Egypt. In 1915 the shipments were 1,047 gallons to Bulgaria; 3,668 to Egypt; 3,067 to France; 261 to Great Britain; 483 to India; 128,150 to Italy; 3,063 to Roumania; and 262,476 to the United States; total, 402,247 gallons. Exports of olives, excepting 530 gallons to Egypt and 881 to Great Britain in 1915, were all destined for the United States during the past two years, that country purchasing 19,954 gallons in 1915 and 27,796 gallons in 1916.

Άξιο λόγου είναι, πως στο ίδιο κείμενο αναφέρεται ότι ελιές που εξάγονταν από το λιμάνι της Πάτρας, ακόμα και αυτές σε άλμη, ΔΕΝ καλούνταν «Kalamata olives» όπως καταδεικνύεται κατωτέρω αλλά «Olives in brine or oil».

Export Trade of the Patras District.

Exports from Patras in 1916 consisted chiefly of the following articles: Currants, wine in casks, olive oil, olives in brine or oil, leaf tobacco, valonia, licorice root, hides and skins, fots of olive oil, and cheese.

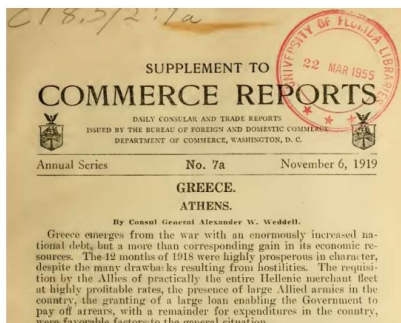
England took most of the currants. Wine in casks went to France, England, Italy, and the Netherlands; olive oil to Italy, the United States, and Egypt; olives in brine or oil to the United States and Egypt; leaf tobacco to Egypt and the Netherlands; hides and skins

ΕΠΟΜΕΝΩΣ, καθίσταται σαφές από τα ανωτέρω πως μόνο Μεσσηνιακές ελιές καλούνταν «Kalamata olives» και εξάγονταν την περίοδο 1917στις ΗΠΑ.

Δ. Έτος 1919.

Το Τμήμα Εμπορίου των ΗΠΑ, αναφέρουν σταθερά την Καλαμάτα, Πάτρα και Θεσσαλονίκη ως βασικά λιμάνια διακίνησης Ελληνικών προϊόντων προς ΗΠΑ. ΔΕΝ ήταν μονάχα η πόλη της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ λιμάνι εξαγωγών και εισαγωγών αγροτικών προϊόντων, όπως διατείνονται οι αντίδικοι του ΣΥΜΕΠΟΠ, και στο οποίο έφερναν τις ελιές τους από Αιτωλ/νία και όλη την Πελοπόννησο.

Ειδικότερα τον Νοέμβριο 1919, οι ΗΠΑ αναφέρουν πως «Η απαγόρευση εξαγωγών «Kalamata» olives Μεσσηνίας και οι υψηλή τιμή του προϊόντος, είχαν ως αποτέλεσμα τη μείωση εισαγωγών στις ΗΠΑ». ΟΥΔΕΟΠΟΤΕ επομένως υπήρχε παραγωγή «Kalamata» olives εκτός της περιοχής Καλαμάτας (KALAMATA district) – δείτε το (Ε) κατωτέρω για τον ορισμό της περιοχής-district KALAMATA.

KALAMATA.
By Consular Agent Sothris Carapateas.

The year 1918 was not a busy one for the district of Messenia, the imports and exports having amounted to about \$221,100 and \$1,970,800, respectively. About 80 per cent of the total exports of 1918 were shipped after the signing of the armistice. The value of the imports given is much less than the real one, for it does not include the value of wheat, flour, sugar, coffee, and several other foodstuffs which were shipped from Piræus by the Department of Supplies at Athens, and also the value of several other commodities which were cleared at the Piræus customhouse. In the preceding year, 1917, imports amounted to \$208,100 and exports to \$240,740.

Shipments of Licorice Root, Skins, and Olives.

Trade in licorice root is largely a growth of the past few years. No exports to the United States were recorded in 1917, but in 1916, 4,692,543 pounds were shipped, valued at \$263,374, which increased in 1918 to 4,813,640 pounds of a value of \$229,620.

The movement of sun-dried skins to the United States from Greece during 1918 showed an enormous decline in quantity and value. On the other hand exports of skins of wild animals to America increased.

Although there was a sharp decline in the quantity of olive oil shipped to the United States in 1918, the value of the product almost equaled that of 1917. This falling off is to be ascribed to the embargoes placed on olives and olive oil by the Government on account of the domestic scarcity of foodstuffs brought about by the difficulties of transport.

The olive crop for 1918 amounted to about 60,098,000 pounds of green olives, and to about 705,000 pounds of black "Kalamata" olives, as compared with 12,000,000 pounds of green and 150,000 pounds of black olives for 1917. The average market price of olives for 1918 was about 3.5 cents per pound for the green and about 7 cents for the black.

Olive oil produced from green olives amounted to about 1,325,000 gallons, against 317,200 gallons for 1917. The average market price of olive oil was \$2.32 per gallon for the first quality (filtered), and \$2.06 per gallon for the second quality (unfiltered).

There were no exports of olives and olive oil from Kalamata to foreign markets in 1918, because of export restrictions and prevailing high prices.

Είναι δε ξεκάθαρο ότι οι γνωστές επιτραπέζιες ελιές που παράγονταν στην Μεσσηνίας και ειδικότερα στην περιοχή ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ (**district of KALAMATA** – δείτε “Ε” κατωτέρω) καλούνταν «Kalamata» olives στο εξωτερικό και ελιές «Καλαμάτας» από τους ντόπιους. Για τον λόγο αυτό η αίτηση ΠΟΠ της ΕΝΩΣΗΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ το 1993 αναφέρεται στην ελιά με την ονομασία προέλευσης «Καλαμάτας» μονάχα, και όχι στον όρο «ελιά Καλαμάτας» εφόσον με τον αποκλειστικό όρο «Καλαμάτα» ονομαζόταν η επιτραπέζια ελιά που παραγόταν παραδοσιακά στην περιοχή. Δείτε το (Β) ανωτέρω η Ελληνική Γεωργική Εταιρεία.

ΕΝΩΣΗ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΩΝ
ΝΟΜΟΥ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ
ΕΔΡΑ: ΚΑΛΑΜΑΤΑ
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 19
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 107251 28071
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ 28880
ΑΔΙΤΗΜΩ 28880
ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΣ 28070
FAX: 107251 84883

Καλαμάτα, 2-9-1993

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 506

616
10.5.1993

ΠΡΟΣ
Α/ΜΗ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΡΙΦΥΛΙΑΣ
2. Α/ΜΗ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

ΑΙΤΗΣΗ

Της Ένωσης Αγροτικών Συν/σμών
Ν. Μεσσηνίας
ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 19
ΕΔΡΑ: ΚΑΛΑΜΑΤΑ
Α.Φ.Μ 96175028
Αριθμός μελών 244
Με αριθμό φυσικών προσώπων 21.744

ΘΕΜΑ: Εκοήλωση ενδίαφερόντος
για αναγνώριση προεξάρχουσας
ονομασίας προεξάρχουσας
της βρώσιμης ελιάς
Καλαμάτας.

3.1. Δεν προϊόν είναι ευρύτατα
γνωστό τόσο στην εσωτερική όσο
και στην εξωτερική αγορά.

3.2. Η ποικιλία καλλιεργείται
παντού σχεδόν, σε όλες τις κατάλληλες
απο εδαφοκλιματολογικής πλευράς
περιοχές.

3.3. Η βρώσιμη ελιά Καλαμάτας
προέρχεται αποκλειστικά από την
εγχώρια ποικιλία η οποία είναι
εκλεκτή, αποκλειστικά ΒΡΩΣΙΜΗ,
σημειωγμένη στην περιοχή μας
με τα ακόλουθα χαρακτηριστικά:

Γ. Το προϊόν ονομάζεται βρώσιμη ελιά (καινός χονδρολιά) "ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ".
Τόπος παραγωγής είναι ο νομός Μεσσηνίας.
Ζητείται αναγνώριση αφορώσα την κατηγορία (η.ο.π.).

Ε. Έτος 1920.

Το Τμήμα Εμπορίου ΗΠΑ, στην έκδοση Νοεμβρίου 1920 προδιαγράφει πως στη περιοχή “district” της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ, παράγεται η γνωστή ελιά «Kalamata» (δηλαδή “Kalamata” olives, ή ελιές από την ΚΑΛΑΜΑΤΑ και όχι ποικιλία ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ όπως επικαλούνται οι αντίδικοι του ΣΥΜΕΠΟΠ) ήταν χαμηλή με 6.285 gallons ελιά «Kalamata» να εξάγεται στις ΗΠΑ σε άλμη το 1919.

SUPPLEMENT TO COMMERCE REPORTS

DAILY CONSULAR AND TRADE REPORTS
ISSUED BY THE BUREAU OF FOREIGN AND DOMESTIC COMMERCE
DEPARTMENT OF COMMERCE, WASHINGTON, D.C.

Annual Series

No. 9a

November 30, 1920

CONTENTS.

	Page.		Page.
Exchange situation.....	2	Cotton manufacturing.....	7
Resistances by Greeks in United States.....	3	Tobacco market.....	7
Banking and revenues.....	3	Rail and water transportation.....	8
Foreign trade returns.....	3	Market conditions.....	8
Trade with the United States.....	5	Kalamata agency.....	10
Marble, chrome, and magnesite.....	6	Current market.....	10
Enemy mining.....	6	Pick, olives, and olive oil.....	10
		70% with United States.....	11

GREECE.

KALAMATA.

By Consular Agent Sotiris Carapateas.

The foreign trade of Kalamata during 1919, although considerably increased since the end of the World War, did not reach the pre-war level as regards quantity of imports and exports. The exports of this

The olive crop of this district in 1919 was one of the poorest, amounting to about 21,160,000 pounds of green olives and to about 66,140 pounds of “Kalamata” olives. The average f. o. b. steamer price of “Kalamata” olives was \$1 per gallon for those preserved in brine and \$3 per gallon for those preserved in olive oil. During 1919, 6,285 gallons of “Kalamata” olives in brine were exported to the United States and 242 gallons of “Kalamata” olives preserved in olive oil were exported to Turkey.

ΣΤ. Έτος 1921.

Από την έκδοση “The Market Reporter” των ΗΠΑ, είναι σαφές πως μεταξύ των προϊόντων που αξάγονταν στις ΗΠΑ ήταν και οι ελιές από την περιοχή της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ (district of Kalamata) όπου περιλαμβάνεται και το Γύθειον της Λακωνίας, καταδυνκύνοντας έτσι τον ιστορικό και εμπορικό δεσμό μεταξύ των δυο νομών. Καθίσταται επίσης σαφές πως «Μαύρες ελιές συντηρημένες σε λάδι αλλά και σε άλμη εξαγόταν από την Καλαμάτα το 1920 προς ΗΠΑ ...».

GREEK FRUITS SHIPPED LARGELY TO UNITED STATES.

Currents, Figs, and **Olives** Imported Heavily from Kalamata Consular District During 1920.

The United States furnishes the chief market for the currants, figs, and **olives** produced in the Kalamata consular district of Greece, reports the American consul stationed there. Currants and figs are the principal products of Kalamata, and the United States imported about 50 % of the total quantity exported from that district during 1920. The consular district of Kalamata includes the provinces of Messenia, and the county of Cithyon of the province of Laconia.

The 1920 currant crop of that district amounted to about 85,000,000 lbs., as compared with 110,000,000 lbs. for 1919, a decrease of about 23%. The total exports of currants during 1920 amounted to 27,597,110 lbs., as compared with 34,408,300 lbs. during 1919. Exports to the United States in 1920 broke all previous records, amounting to 13,421,000 lbs., against 77,400 in 1919.

DECREASE IN FIG CROP.

The 1920 fig crop amounted to 24,000,000 lbs., as compared with 33,000,000 lbs. in 1919, a decrease of about 27%. The decrease was due to unfavorable weather conditions, but the crop was of good quality. The total exports of figs from that district during 1920 amounted to 19,614,440 lbs., as compared with 11,123,000 lbs. during 1919. Exports to the United States during 1920 amounted to 9,500,000 lbs. as against 3,111,400 lbs. during the previous year.

The olive crop of Kalamata is biennial and in 1920 amounted to about 86,000,000 lbs. of green **olives**, as compared with 21,160,000 lbs. in 1919. The crop of black Kalamata **olives** amounted to 1,299,000 lbs., as against 66,140 lbs. in 1919. **Black olives** preserved both in brine and in olive oil were exported from Kalamata in 1920 to the United States only and amounted to 60,954 gallons and 1,400 gallons respectively.

The olive oil produced from green **olives** in 1920 amounted to about 2,256,400 gallons. No olive oil was exported from Kalamata to foreign markets during 1920 because of a prohibition of the Greek Government.

Πίναξ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐλαιοπαραγωγῆς (Εἰς τόννους)

Περιφέρεια	1923 ἔτος μικρῆς ἐσοδείας	1924 ἔτος καλῆς ἐσοδείας	1925 ἔτος κακῆς ἐσοδείας	1926 ἔτος καλῆς ἐσοδείας	1927 ἔτος καλῆς ἐσοδείας	1928 ἔτος καλῆς ἐσοδείας
Στερεὰ Ἑλλάς	4 000	5 200	1 100	4 082	2 940	8 335
Εὐβοία	6 400	3 000	300	2 835	2 468	2 488
Ἡπειρος—Θεσσαλία	1 600	5 900	3 523	2 596	3 634	5 420
Πελοπόννησος	5 400	23 400	4 932	18 771	18 934	23 971
Κυκλάδες	100	2 000	160	884	940	655
Ἐπὶ τῆς ἡπείρου	7 500	3 250	12 300	3 733	4 656	6 566
Κρήτη	18 300	38 000	14 000	11 231	23 382	26 854
Νῆσοι Αἰγαίου	4 160	31 400	7 739	18 470	14 055	32 500
Μακεδονία—Θράκη	—	—	700	500	1 391	2 531
Σύνολον	47 710	112 210	44 834	63 042	72 400	109 371
Μέση τιμὴ χιλιογράμμου	—	Δρχ. 21.—	Δρχ. 20.—	Δρχ. 25 75	Δρχ. 28 —	Δρχ. 26.—
Ἀξία εἰς ἑκατομ. δραχμῶν	—	1 838	897	1 624	2 027	2 835

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΛΑΙΩΝ

Ἐξαγωγικὸν ἔμποριον ἐλαίων

Τὰ σπουδαιότερα κέντρα ἔμπορίου ἐλαίων ἐν Ἑλλάδι εἶνε ἡ Ἀμφίσσα, αἱ Καλάμαι, ὁ Βόλος, ἐκ τῶν ὁποίων κυρίως ἐξάγονται εἰς τὸ ἐξωτερικὸν αἱ ἐξαιρετικῆς ποιότητος ἐλαίαι Ἀμφίσσης, Καλαμῶν, Πηλίου εἰς ἐπ' αὐθίαις, εἰς ἐκ τῶν λιμένων Πειραιῶς.

Σπουδαῖα ἀγοραὶ καταναλώσεως τῶν Ἑλληνικῶν ἐλαίων ἦσαν μέχρι τοῦδε ἡ Ρουμανία, ἡ Αἴγυπτος καὶ ἡ Βουλγαρία. Τελευταίως ἤρχισεν σοβαρὰ ἐργασία μετὰ τὰς ἀγορὰς Ἀμερικῆς.

Κύριος συντελεστὴς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἔμπορίου εἶνε ἡ ἐπιτεύξις σταθεροῦ τύπου οἰουμένης προετοιμασίας γεωργικῆς ἢ βιομηχανικῆς.

Τὸ ἐξαγωγικὸν ἔμποριον τῶν ἐλαίων θὰ παρευεῖται μεγάλῃν πρόβδον ἐὰν οἱ αἱ ἐκτεταταὶ καὶ ἰσομεγεθεῖς ἐλαίαι συνσκευάζονται εἰς μικρὰ κινουμένην βαρεῖλια αἱ δὲ μικρότεροι εἰς βαρεῖλια μεγαλύτερα χωρὶς ξένας οὐσίας καὶ ξηρὰς ἐλαίας (νευροῦσια).

Χάριν τῆς βελτιώσεως τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἔμπορίου τῶν ἐλαίων ἐδημιουργήθη διὰ τοῦ Ν. Διατάγματος τῆς 26 Αὐγούστου 1926 πρωτοβουλία τοῦ Τακτοῦ Πρωτοῦ ἐλαιοπαραγωγῆς Πηλίου, ἐλεγχος ἐπὶ τῶν ἐξαγομῶν ἐ-

Στο τεύχος 19/10/1929 σελίδα 6-7, αναφέρεται πως ελιές της Στερεάς Ελλάδας και Εύβοιας καταναλίσκονται κυρίως στο εσωτερικό ή ελαιοποιούνταν, ενώ ελιές της περιφέρειας Καλαμών εξαγόταν λόγω των εξαιρετικών τους ποιοτικών χαρακτηριστικών.

Οι δε ελαίαι Αταλάντης και Ἀμφίσσας εξαγονται ως ελαίαι Ἀμφίσσης και ὀχι ως KALAMATA OLIVES.

Στερεὰ Ἑλλάς καὶ Εὐβοία

ΔΙΤΩΛΟ—ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ.—Ἐν τῇ Εὐρυταίᾳ δὲν ἀπαντᾷται παραγωγὴ ἐλαίων. Ἐκ τῆς παραγωγῆς τῆς Αἰτωλίας ἡ περιφέρεια τοῦ Ἀγρινίου διατηρεῖ κατὰ τὸ πλεονεκτήμα βρωσιμῆς ἐλαίας, αἱ περιφέρειαι δὲ Μασσαλίου καὶ Ναυπάκτου ἐκθλίβουσι τὸ σύνολον σχεδὸν τοῦ ἐλαιοκέρπου εἰς ἐλαίον.

Ὅπως ἔχομεν :

	Ἀγρίνιον	Μασσαλίου	Ναυπάκτος
	ἐλαίαι ἐλαίον	ἐλαίαι ἐλαίον	ἐλαίαι ἐλαίον
1925 ὁκ.	350.000	45.000	25.000
1926 >	1.000.000	140.000	20.000
1927 >	400.000	40.000	40.000
1928 >	900.000	160.000	30.000

Ἐκ τούτων ὁλόκληρος ἡ παραγωγὴ ἐλαίου τῆς περιφέρειας Ἀγρινίου καταναλίσκονται ἐπιτοσίως πολλὰς μὴ ἐξορροῖται, εἰς δὲ περὶ τὸς ὁκ. 20.000 ἐλαίων. Ἐκ τοῦ ὑπολοίπου τῶν ἐλαίων τὸ ἥμισυ σχεδὸν ἐξάγεται εἰς τὰς ἀγορὰς Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης τὸ δεύτερον ἥμισυ εἰς τὴν Βερ. Ἀμερικῆν, Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν καὶ Ἀλεξάνδρειαν.

Αἱ τιμαὶ τῶν ἐλαίων Ἀγρινίου διεκονμάνθησαν :

1926—1927 ἡ ὁκ. 10 —
1927—1928 > > 20—22
1928—1929 > > 13—14

Ἐν τῇ περιφερείᾳ Μασσαλίου καταναλίσκονται τὸ σύνολον τῆς παραγωγῆς ἐλαίων καὶ τὸ ἥμισυ σχεδὸν τῆς τοῦ ἐλαίου. Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἐλαίου ἐξάγεται εἰς Πάτρας, Πειραιᾶ καὶ Ἀγρίνιον.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἐλαίου Μασσαλίου κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη περιουσιάζει εἰς τὰς δραχ. 32.

Ἡ παραγωγὴ ἐλαίου τῆς περιφέρειας Ναυπάκτου δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἐπιτοσίαν καταναλώσιν, ἔνεκα τούτου μεγάλα ποσότητες εἰσάγονται ἐκ Πατρῶν, Λευκάδος καὶ Ἰθάκης.

Αἱ τιμαὶ τῶν ἐλαίων Ναυπάκτου ἦσαν κατ' ὁκ. : 1925 δραχ. 30, 1926 30, 1927 34, 1928 34.

Φθιωτῖδο—Φωκίς

ΛΑΜΙΑ.—Ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Λαμίας ἡ παραγωγὴ ἐνθλθεν.

	ἔτος	ἔτος
	περίπου	ὁκ.
1925	250.000	5 000.000
1926 >	—	—
1927 >	60.000	1.000.000
1928 >	150.000	1.400.000

Ἡ παραγωγὴ τοῦ ἐλαίου δὲν ἐπαρκεῖ διὰ τὴν ἐπιτοσίαν καταναλώσιν, ἔνεκα τούτου εἰσάγονται ἐλαία ἐκ Κρήτης, Κερκύρας, Μιτυλήνης κλπ. Ἐκ τῶν παραγομένων ἐλαίων ἐπιτοσίως καταναλίσκονται περὶ τὸς ὁκ. 15.000. Ἐκ τοῦ ὑπολοίπου 10 ο)ο περίπου καταναλίσκονται εἰς Πειραιᾶ, Θεσσαλονίκην καὶ Θεσσαλίαν τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἐξάγεται εἰς Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν, Ἀμερικῆν, Αἴγυπτον, Συρίαν, Ἀβυσσηνίαν, Ἀγγλίαν καὶ Δανδικήνησα, διὰ τοῦ Βόλου, Πειραιῶς καὶ Ἀμφίσσης.

Αἱ α' ποιότητος ἐλαίαι τῆς Λαμίας εἶνε μαύραι, χονδραὶ, ἰσχυροὶ καὶ ἀντοχῆς. Συνγωνίζονται εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξωτερικῆς τῆς Ἰσπανικῆς, Ἰταλικῆς καὶ Ἀλγερινῆς, ὑφίστανται δὲ τὸν ανταγωνισμὸν μόνον τῶν λεγόμενων ἐν τῷ ἔμπορίῳ Τσερρικῶν τῶν περιφερειῶν Ἀφρικῆς καὶ Τυγγῶν. Αἱ τιμαὶ τοῦ ἐλαίου καὶ ἐλαίων Λαμίας διεκονμάνθησαν :

	ἔτος	ἔτος
	δραχμ.	ἔτος
1925 ἡ ὁκ.	18.—	5.—
1926 >	21.—	7.50
1927 >	30 —	13.—
1928 >	27.—	15.50
1929 >	27.—	15.—

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐξαγωγικοῦ ἔμπορίου τῶν ἐλαίων Λαμίας ἄρχει ἀπὸ τοῦ 1924 ὅπότε ἤρχισαν νὰ γίνωνται εἰσδητὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς καταπολεμήσεως τοῦ ἰσλαμ.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ.— Ένταῦθα τὰ ελαιόδενδρα καλυπτοῦσι περί τὰ 16000 στρέμματα ἀνερχόμενα εἰς τὰς 240.000.

Παραγωγή	Ελαίαι	Ελαιον
1926—1927	—	300.000
1927—1928	350.000	30.000
1928—1929	1.300.000	300.000

Ἡ παραγωγή τοῦ 1928—1929 ὑπῆρξε ἀρίστη λόγω τῆς ἐπιτελεσματικῆς καταπολεμήσεως τοῦ δάκνου. Ἐκ τούτων δὲ 900.000 ελαιῶν ἦσαν τὰ 70 ο)ο ἐξήχθησαν κυρίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὡς ἐπίσης εἰς τὴν Μασσαλίαν Μπουίντες—Ἀῦρες καὶ Αἴγυπτον. Μᾶλλον τοῦδε οἱ ελαίαι Ἀντάντς ἦσαν γνωστοὶ ὡς ελαίαι Ἀμφίσεως. Ἡ δὲ Ἀντάντς ἦσαν γνωστοὶ ὡς ελαίαι Ἀμφίσεως. Ἡ δὲ Ἀντάντς ἦσαν γνωστοὶ ὡς ελαίαι Ἀμφίσεως.

Πελοπόννησος

ΑΡΓΟΛΙΔΟ-ΚΟΡΙΝΘΙΑ καὶ ΑΡΚΑΔΙΑ.— Ἡ παραγωγή ελαίου τῆς περιφέρειᾶς Κορίνθου ἀνῆλθε:

Ελαίαι	Ελαιον
1925 δκ. 270.000	δκ. 6.500
1926 > 1.535.000	> 11.000
1927 > 810.000	> 5.000
1928 > 1.580.000	> 14.000

Ἡ καταναλισκόμενη ἐπιτοσίμια ποσότης ἀνέρχεται ἐτησίως εἰς δκ. 500.000. Τὰ δὲ ὑπόλοιπον ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν ἀγορῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, Πατρῶν, Καλοβρύτων καὶ Τριπόλεως, ὡς ἐπίσης ὑπὸ τῶν ἀγορῶν Ἀμερικῆς.

ἐξογόνται ὡς ελαίαι Ἀντάντς καὶ ἐκρίνεται τὰ καθίσταται καλὴν θύειν ἐν ταῖς ἀγοραῖς τοῦ ἐξωτερικοῦ λόγω τῆς καλῆς αὐτῶν ποιότητος.

Αἱ τιμαὶ αὐτῶν διεκυμάνθησαν:

1926—27 καὶ 1927—28	περί τὰς δρχ. 10—	κατ' ὁκᾶν
1928—29	> > >	> 12—16 >

εἰς ποιότητα ἀνάμικτον περιέχουσαν 70 ο)ο ελαιῶν ἐκλεκτῶν καὶ 30 ο)ο μιλαίων μακρίως ποιότητος.

ΑΜΦΙΣΣΑ.— Ἡ ἐκδοσὶς παραγωγῆς ελαιῶν Ἀμφίσεως ἀνέρχεται εἰς τὰ 6—7 ἑκατομμύρια δ. ἀδάν.

Κατὰ τὸ 1928—29 ἀνῆλθεν εἰς δκ. 6.000.000 ελαιῶν καὶ δκ. 600.000 ελαιῶν. Ἐκ τούτων ἐπιτοσίμια καταναλίσκονται δκ. 1.000.000 ελαιῶν καὶ δκ. 500.000 ελαιῶν, αἱ ἀγοραὶ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Θεσσαλονίκης καὶ Κεβέλλας ἀπορροφῶσι περί τὰς δκ. 2.500.000 τὸ δὲ ὑπόλοιπον ἀποστέλλεται εἰς τὸ ἐξωτερικόν μὲν πρὸς ὅσον τὴν Βόρειον καὶ Νότιον Ἀμερικὴν καὶ κατὰ διύστερον λόγον τὴν Βουλγαρίαν, Ρουμανίαν, Αἴγυπτον, Συρίαν καὶ Ἀγγλίαν.

Αἱ τιμαὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διεκυμάνθησαν ἀπὸ δρχ. 8—18 κατ' ὁκᾶν ἀναλόγως τῆς ποιότητος.

Λόγω τῆς καλῆς αὐτῶν ποιότητος οἱ ελαίαι Ἀμφίσεως θὰ ἠδύναντο νὰ καθίσταται σπουδαίαν θύειν ἐν τῇ διεθνείᾳ ἀγορᾷ ἐὰν ἐβίβιστο μεγαλύτερα πρὸς ὅσον εἰς τὴν διαλογὴν.

Οἱ δε επιτραπέζιες ελιές της περιφέρειας Καλαμών λόγω της εξαιρετικής τους ποιότητας είναι γνωστές σε όλες τις αγορές του εξωτερικού, ενώ ιδιαίτέρως απορροφώνταν στις ΗΠΑ, Τουρκία, Αίγυπτο, κλπ.

Επομένως μόνο οι σημερινοί Μεσσήνιοι παραγωγοί και εξαγωγείς παραδοσιακά πωλούσαν ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES στο εξωτερικό.

ΚΑΛΑΜΑΙ.— Ἡ περιφέρεια Καλαμών παράγει ἐτησίως περί τὰς δκ. 800.000 ελαίου καὶ 100.000 ὁκᾶν βεωσίμων ελαιῶν.

Τὰ παραγόμενα ελαία εἶνε ἐκλεκτῆς ποιότητος ὡς παρασκευαζόμενα καὶ διυλιζόμενα εἰς μηχανικὰ ἐργαστήρια. Ἐξαγωγή αὐτῶν γίνεται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, Αὐστράλιαν, Ἰταλίαν κλπ. εἰς τιμὰς λίαν ἱκανοποιητικὰς.

Αἱ ελαίαι Καλαμών λόγω τῆς ἐξαιρετικῆς ποιότητος καὶ ἐξαιτίας αὐτῶν συσκευασίας δι' ελαίου καὶ ὀξέως εἶνε γνωστοὶ εἰς ὅλας τὰς ἀγορὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἰδιαίτερος δὲ ἀπορροφῶνται ὑπὸ τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, Γερμανίας, Αἰγύπτου κλπ.

καὶ, εἰς τὰς ὁποίας ἀποστέλλονται περί τὰς 200.000 περίπου ἐτησίως.

Αἱ τιμαὶ διεκυμάνθησαν:

1925	κατ' ὁκᾶν δρχ.	30—36
1926	> > >	35—40
1927	> > >	28—32
1928	> > >	35—40
1929	> > >	27—29

Ἐν τῇ Ἀργολίδι καὶ Κυνουρίᾳ ἡ παραγωγή ἀνῆλθε: 1926 δκ. ελαίου 1.660.000, 1927 δκ. ελαίου 2.550.000, 1928 δκ. 2.700.000.

Ἐπίσης κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη παρήχθησαν περί τὰς 20—25.000 ελαιῶν προσιῶν, οἵτινες ἀποστέλλονται πρὸς πωλημένα εἰς Αἴγυπτον καὶ Ἀμερικὴν.

Ἐκ τῆς παραγωγῆς ελαίου καταναλίσκονται ἐν Ἀργολίδι καὶ Ἀρκαδίᾳ δκ. περίπου 1.100.000. Τὸ ὑπόλοιπον ἐξαγόμενον κυρίως ἐκ τῆς Κυνουρίας διατίθεται εἰς τὰς ἀγορὰς Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

Αἱ τιμαὶ τοῦ ελαίου διεκυμάνθησαν:

1925	ἡ ὁκᾶ δρχ.	27—29
1926	> > >	29—32
1927	> > >	36—40
1928	> > >	36—40
1929	> > >	28—33

Ἡ λοιπὴ Ἀρκαδία δὲν παρουσιάζει ἀξιόλογον ελαίο-παραγωγὴν.

Η. Έτος 1953.

Στις δικαστικές αίθουσες των ΗΠΑ συζητήθηκες υπόθεση όπου η εταιρεία ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ και Υιόί από ΚΑΛΑΜΑΤΑ εξήγαγε ελιές που καλλιεργούνται στην Μεσσηνία και εισάχθηκαν στις ΗΠΑ στις 14/1/1950.

Το δικαστήριο αναφέρει τις ελιές αυτές ως Ελληνικές γνωστές ως GREEK TYPE (Ελληνικού τύπου) «**Kalamatas ή Calamata**» ενώ γνωστή είναι η διαδικασία χάραξης και παρασκευής σε άλμη.

Έτσι εξηγείται και το Calamata στο μεταγενέστερο Βασιλικό Διάταγμα της 20/8/1954 και αργότερα στο Π.Δ. 221/ ΦΕΚ 63_30.3.1979 «Περί τυποποιήσεως, συσκευασίας και ποιοτικού ελέγχου των προς

εξαγωγήν προοριζόμενων επιτραπεζίων ελαιών», Άρθρο 7.3 όσον αφορά την κατηγορία μεγέθους, εφόσον οι Μεσσήνιοι δημιούργησαν τις συνθήκες ώστε ως ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES να είναι γνωστές ως προερχόμενες από την ΚΑΛΑΜΑΤΑ της Μεσσηνίας. Αυτό όμως δεν αναιρεί την απαίτηση του Άρθρου 19.2.α για υποχρεωτική αναγραφή της ποικιλίας ΚΑΛΑΜΩΝ.

UNITED STATES
CUSTOMS COURT REPORTS

VOLUME 30

CASES ADJUDGED IN THE
UNITED STATES CUSTOMS COURT
JANUARY-JUNE 1953

The United States Customs Court was formerly called the Board of General Appraisers, the name being changed by the Act of May 28, 1926. The court was transferred to the Department of Justice by section 518, Tariff Act of 1930 (U. S. C., title 19, sec. 1518). Subsequently, under the Act of August 7, 1939, ch. 501, sec. 1, 53 Stat. 1223, the court was transferred to the Administrative Office of the United States Courts (U. S. C., title 28, sec. 450; Judicial Code, sec. 306); see also new title 28 U. S. C., sec. 610, effective September 1, 1948. Earlier decisions appear in *Taxation Decisions*, Volumes 1 to 73, inclusive; previous to that in *Synopsis of Decisions*, 1890, and following years.

For sale by the Superintendent of Documents, U. S. Government Printing Office, Washington 25, D. C.
Price \$4.75 (Backlist)

289

[C.D. 1534

(C. D. 1534)

MOSCAHLADES BROS., INC. v. UNITED STATES

Olives in brine—Olives, not specially provided for

GREEK OLIVES IN BRINE, SLASHED

Greek olives, picked before maturity, red to dark brown in color, slashed in one to three places, which had been placed in vats containing a brine solution for several weeks and then shipped in barrels filled with brine, held properly classified by the collector at 5 cents per pound under paragraph 744, Tariff Act of 1930, as olives, not specially provided for.

OLIVES IN BRINE, GREEN

The merchandise is not classifiable as olives in brine, green, under said paragraph 744, since it is not green in color. The term "green olives," as used in the trade and commerce of the United States and as contemplated by Congress, means green-colored olives. *United States v. Union Olive Oil Co., Inc.*, 38 C. C. P. A. (Customs) 73, C. A. D. 442.

OLIVES IN BRINE, RIPE

The merchandise is not classifiable as olives in brine, ripe, under said paragraph 744, since it is not mature nor black in color. It is not the type of olive which Congress contemplated would fall within that provision.

OLIVES IN BRINE—OLIVES, PREPARED—OLIVES, NOT SPECIALLY PROVIDED FOR
The merchandise is classifiable as olives, not specially provided for, under said paragraph 744 since—

(1) It is more than olives in brine, whether green or ripe, as it has been advanced for its intended use by slashing. It is "prepared" within the meaning of tariff statutes. *United States v. Conkey & Co.*, 12 Ct. Cust. Appls. 552, T. D. 40783; *Stone & Downer Co. v. United States*, 17 C. C. P. A. (Customs) 34, T. D. 43323; *Amerman & Patterson (Inc.) v. United States*, 12 Ct. Cust. Appls. 117, T. D. 40047.

(2) The provisions for olives in brine, whether green or ripe, refer to whole, rather than slashed olives. *Costogno et al. v. United States*, 15 Ct. Cust. Appls. 55, T. D. 42152; *Mawer-Gulden-Annis (Inc.) v. United States*, 17 C. C. P. A. (Customs) 270, T. D. 43689.

United States Customs Court, Third Division

Protest 173480-K against the decision of the collector of customs at the port of New York

[Judgment for defendant.]

(Decided June 17, 1953)

Siegel, Mandell & Davidson (Sidney Mandell of counsel) for the plaintiff.
Charles J. Wagner, Acting Assistant Attorney General (*William J. Vitale*, special attorney), for the defendant.

Before EKWALL and JOHNSON, Judges

EKWALL, Judge: The merchandise involved herein was described on the invoice as olives in brine, grown in Messenia, manufactured by Calogeropoulos & Sons of Kalamata. It was imported from Greece on or about January 14, 1950, and was entered as "black olives in brine." Duty was assessed by the collector at the rate of 5

At the trial, the following statement of facts was agreed to: ☆

The olives involved are imported from Greece, are so-called Greek type known as Kalamata—Calamata or Kalamata—which are cut or slashed and red to reddish brown to dark brown in color. They are picked before full maturity, and are reddish or pinkish in color, as were the olives involved in the case of Union Olive Oil Company, Inc. v. United States, reported in C. A. D. 442, Protest Number 138345-K. They are then cut or slashed in one, two or three places, and placed in vats of a brine solution for several weeks' duration, after which they are placed in barrels, filled with brine, ready for shipment. The cutting or slashing of the olives accelerates the processing of the olives. ☆

Θ. Έτος 1955.

Στις δικαστικές αίθουσες των ΗΠΑ, το 1955 ξεκαθαρίζεται και πάλι πως «Kalamata olives» προέρχονται ΜΟΝΑΧΑ από την ευρύτερη περιοχή της ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ «olives from the Kalamata region in Greece».

U. S. COURT OF
CUSTOMS AND PATENT
APPEALS
VOLUME 42

CUSTOMS CASES ADJUDGED IN THE
UNITED STATES COURT OF CUSTOMS
AND PATENT APPEALS

APRIL 1954 TO OCTOBER 1955

W. R. MCWHESTER (Retired December 31, 1954)
ROBERT R. REQUE (Qualified March 14, 1955)
REPORTERS

UNITED STATES
GOVERNMENT PRINTING OFFICE
WASHINGTON : 1955

For sale by the Superintendent of Documents, U. S. Government Printing Office
Washington 25, D. C. - Price \$2

MOSCAHLADES BROS., INC. v. UNITED STATES (No. 4790)¹

1. OLIVES IN BRINE

Olives from the Kalamata region of Greece, picked before full maturity, the flesh then being quite hard and firm, the oil content low, the color from reddish to brown or pinkish, placed in brine solution for several weeks and then shipped in brine, were classified upon importation as olives, not specially provided for, under paragraph 744 of Tariff Act of 1930, but claimed dutiable by importer either as green or ripe olives in brine under same paragraph.

2. GREEN OLIVES IN BRINE—COMMON AND COMMERCIAL MEANING—EVIDENCE

COLE, Judge, delivered the opinion of the court:

Appellant imported a quantity of olives grown and processed in the Kalamata region of Greece and sought entry of such merchandise as either green or ripe olives in brine under the provisions of paragraph 744 of the Tariff Act of 1930 [19 U. S. C. sec. 1001, par. 744]. The Collector of Customs considered the importation to be dutiable as olives, not specially provided for, in accordance with the provisions of the same paragraph which, in its entirety, reads as follows:

Par. 744. Olives: In brine, green, 20 cents per gallon; in brine, ripe, 30 cents per gallon; in brine, pitted or stuffed, 30 cents per gallon; dried ripe, 5 cents per pound; not specially provided for, 5 cents per pound.

Β. Π.Δ. 221/1979 περί τυποποιήσεων συσκευασίας και ποιοτικού ελέγχου των προς εξαγωγής επιτραπέζιων ελαίων – Φ ΕΚ 63/30.3.1979.

Τόσο οι ΔΟΕΠΕΛ και ΠΕΜΕΤΕ², όσο και οι πρώην ΥΠΑΑΤ Β. Αποστόλου, Σ. Αραχωβίτης και Γ.Γ. ΥΠΑΑΤ Ν. Αντώνογλου³ διατείνονται πως το **Π.Δ. 221/1979** (προγενέστερο της καταχώρησης ΠΟΠ) υιοθετεί την εμπορική ονομασία «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES» και πως για 14 χρόνια μέχρι το 1993, επιτραπέζιες ελιές από εξάγονταν από το λιμάνι της Καλαμάτας με αυτή την εμπορική ονομασία από όλες ανεξαρτήτως τις Ελληνικές επιχειρήσεις.

Όμως, η αλήθεια είναι πως το Π.Δ. 221/79, Άρθρο 19.2.α επιβάλλει την ένδειξη της ποικιλίας ΚΑΛΑΜΩΝ στην ετικέτα, και όχι “ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES». Η ερμηνεία αυτή είναι η πλέον λογική εφόσον είναι σύμφωνη με όλη την πληροφόρηση που παρουσιάστηκε από επίσημες πηγές στο (Α) ανωτέρω.

Ειδικότερα:

Το Άρθρο 19.1.ε ΠΔ 221/79 σαφώς αναφέρει πως πρέπει να αναγράφεται «Η Ελληνική προέλευσις του προϊόντος», όχι δηλαδή εισαγόμενες ελιές.

Το Άρθρο 7.3 αναφέρει πως ΜΟΝΟ «*Προκειμένου περί ολοκλήρων ελαιών ποικιλίας ΚΑΛΑΜΩΝ προτάσσεται της κατηγορίας μεγέθους ή του αριθμού καρπών ανά χιλιόγραμμα η λέξις CALAMATA*». Για την προέλευση του όρου **CALAMATA** δείτε «Έτος 1954» στην προηγούμενη Ενότητα ανωτέρω. Η εν λόγω απαίτηση του Π.Δ. 221/79 αφορά στον προσδιορισμό τύπου ελιών της ποικιλίας ΚΑΛΑΜΩΝ εφόσον συσκευάζονται ΟΛΟΚΛΗΡΑΙ (όχι εκपुरηνωμένες, ροδέλα, πάστα κτλ.), επί παραδείγματι «CALAMATA COLOSSAL» ή «CALAMATA LARGE» και όχι «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES» που εσφαλμένα επικαλείται η ΔΟΕΠΕΛ.

Η αλήθεια είναι ότι την εποχή εκείνη, ο όρος «**KALAMATA OLIVES**» χτίστηκε μόνο από Μεσσήνιους εξαγωγείς όπως αποδείχτηκε στο (Α) ανωτέρω, και δεν προβλέπονταν από το Π.Δ. 221/79 όπως παραπλανητικά κάποιοι αναφέρουν.

Η επισήμανση που επέβαλε το ανωτέρω Π.Δ. στο άρθρο 19.2.α ήταν επί παραδείγματι

ΕΛΙΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

Ελληνικής προέλευσης

«Calamata Jumbo»

Γεγονός όμως είναι ότι μετά την καταχώρηση του Ελιά Καλαμάτας ΠΟΠ, κάθε αναφορά στον όρο «ΚΑΛΑΜΑΤΑ OLIVES» απαγορεύεται από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ανεξάρτητα της Υ.Α. Β. Αποστόλου που αποτελεί απλά αντιπερισπασμός και κατάφωρη παραβίαση Ευρωπαϊκών Κανονισμών.

Επιπροσθέτως, η ανωτέρω διάταξη στο ΠΔ 221/79 καταργήθηκε με το νέο **Π.Δ. 81/16.3.1993** ΦΕΚ 36/19.3.1993 «Προϋποθέσεις, όροι και διαδικασία καθιέρωσης ονομασιών προέλευσης γεωργικών προϊόντων», και ειδικότερα, από το Άρθρο 5.3 κατωτέρω:

«Δεν επιτρέπεται η χρησιμοποίηση του γεωγραφικού ονόματος μιας περιοχής ή τόπου, που αναγνωρίζεται ως ονομασία προέλευσης γεωργικών προϊόντων, για ομοειδή προϊόντα άλλης προέλευσης, έστω και αν του τοπωνυμίου προηγούνται ή έπονται εκφράσεις όπως «γένος», «τύπος», «είδος», «μέθοδος», «τρόπος» και άλλες ανάλογες εκφράσεις».

Ενώ σαφής είναι ο ορισμός της **Ονομασίας Προέλευσης** στο Π.Δ. 81/16.3.1993 Άρθρο 1.1.α ως «η γεωγραφική ονομασία (τοπωνύμιο) μιας περιοχής ή ενός συγκεκριμένου τόπου που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για την περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος που προέρχεται από την περιοχή αυτή ή

² https://www.agronews.gr/thesmika/188505/k2-o-realismos-tou-kalamata-olives-kai-i-outopia-tou-pop-elia-kalamatas/?fbclid=IwAR0oYfl69yQSBb_MpGD53GaG_uOgTEzuVXRzZt71ha6cP53vLve3eyReCPc#.X9X12bDpYyQ.facebook

³ https://www.agronews.gr/apopseis/gnomes/188591/kalamata-sunonimo-tis-paikilias-kalamon/?fbclid=IwAR0dj5hew4GVvnAYiaCICFDJu_2b_wbQGC7VPYsxmiviLOUN5ah5SXlzZms#.X9oK6Y904ps.facebook

από το συγκεκριμένο τόπο του οποίου η ποιότητα ή τα τυπικά χαρακτηριστικά οφείλονται σε παράγοντες της περιοχής (φυσικοί ή τεχνικής φύσης συντελεστές)».

Ως **Γεωγραφικό Όνομα Περιοχής** ορίζεται στο Π.Δ. 81/16.3.1993 Άρθρο 1.1.β « το επίσημο όνομα της περιοχής ή του συγκεκριμένου τόπου που χρησιμοποιείται για την περιγραφή ενός γεωργικού προϊόντος, καθώς και το παραδοσιακά χρησιμοποιούμενο όνομα μιας περιοχής ή ενός συγκεκριμένου τόπου. Σε εξαιρετικές περιπτώσεις ως περιοχή μπορεί νοείται και το σύνολο της Ελληνικής επικράτειας».

Το ανωτέρω Π.Δ. αντικαταστάθηκε και καταργείται στις 24.07.1993, ημερομηνία έναρξης της ισχύος του κανονισμού **ΕΕ 2081/92** (δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία δημοσίευσής του στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων).

Μετά Τιμής